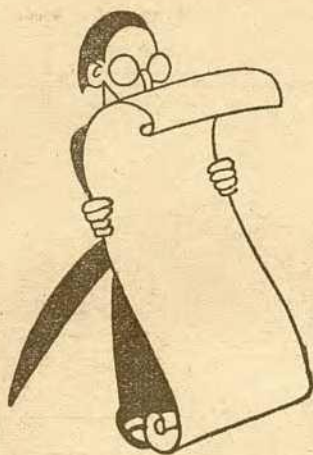

PROLEC

Abans de començar volem sincerar-nos. Entre sidralistes res hi ha tan bonic com la franquessa. Per això volem explicar clar i sense embuts els motius que ens han induït a confeccionar aquest extraordinari.

Un *amateur* demana augment de sou per amor al club; un federatiu protegeix a determinats elements per amor a la regió, i un reffi desqualifica a un jugador per respecte al reglament. Però dessota d'aquests motius que alleguen d'apariència tan senzilla, s'hi amaga quelcom. S'hi amaga l'ou, s'hi amaga el favoritisme i s'hi amaga el ressentiment personal.

Aquests tres factors són l'esca del pecat. El públic els coneix, però dissimula.

Nosaltres no sabem fingir. Trobem que la hipocresia està renyida amb el sidral. Per això volem ésser francs.

Si fóssim *amateurs*, declarariem que per amor al «Barça» ens sacrificuem augmentant les pàgines del nostre rotatiu sense reparar en sacrificis; si fóssim federatius, diríem que per enaltir el futbol de la regió, oblidem els nostres quefers i no mengem ni dormim amb l'afany d'omplir quartelles per il·lustrar a l'afició, i si fóssim reffis, diríem que sols per a escarment de mals jugadors, dediquem un nombre per burlar-nos de les se-

ves flaqueses. Però som sidralistes i dient això està dit tot. No volem que ningú pugui suposar que, al confeccionar aquest número, ho fem per simpatia al «Barça», o bé per afavorir al llegidor amb major nombre de paper, de gravats i de fòsforo. No. Res d'això. El motiu, únic i indiscutible que ens ha impulsat a llençar un extraordinari dedicat a les Noces d'Argent del «Barça», és el ralet.

En Dova va malament de roba interior i la dona l'amenaça amb tancar-se en un convent si li porta més terenyines a sorgir; en Cuscunilles va tirant amb la mica de calderilla que va arreplegar el diumenge a Les Corts, però *no sólo de tramusos vive el hombre*; en Granota necessita una bufanda car amb una serpentina embolicada al coll es costipa i cada vegada que estarnuda els redactors ens tenim d'assecar al sol; en Taujà camina ensenyant els peus i més que els peus els ulls de poll i unes sabates li anirien de perilla.

Els demás, si fa o no fa, la misèria s'els menja.

Per això, en la darrera reunió que celebrarem al Saló de Cent, acordarem fer un extraordinari de primera necessitat que servirà per a posar-nos a to i tirar uns quants dies de veta.

Si tothom obrés com nosaltres, els homes de dues cares, els maquívèlics i els hipòcrites s'haurien de tancar en un lloc apartat i fer-se la guitza ells amb ells, car tothom els rebutjaria.

Ja ho saben doncs. El ralet ha estat el motiu del llençament d'aquest extraordinari.

Si el sidralista pugina, els nostres esforços d'imaginació, el treball d'escriure per distreure al llegidor i el record de la poca-solta que hem abocat en aquest número, seran correspostos i podrem estrenar quelcom.

El rico: Bodas de Plata; pero la gente sencilla qual nosotros se conforma con Bodas de Calderilla.

EL CONCLAVE

L' ante-passat, el passat, el present i el futur del "BARCELONA"

Lema: *De la nata sale el queso*

Suposem que en aquells temps històrics, que encara no eren històrics, en què Déu Nostre Senyor va treure del camp per fer joc brut al pare Adam, i en aquells altres en els que Cain va fer *fould* a l'Abel, ja existia el «Barcelona», però com que ni en Dova ni en Cuscuni-

lles ni cap de la colla n'ha trobat proves en arxius ni secretaries, no ens hi volem fer forts. Nosaltres no parlem del que no sabem, qualitat que ens diferencia de la majoria de cronistes deportius. I diem que sospitem que ja llavors el «Barcelona» existia per quan tampoc, regi-

rant textos i furronejant arxius, havem trobat proves de què no hi fos, pel què ens queda el dret d'opinar com ens sembli. Som així.

Hi han savis que asseguruen què aquell mano de l'Amílcar Barca va ésser el primer president dels «azul-grana», fixant-se en què de Barca a «Barça» la diferència és més minça que el joc d'en Mallorquí. Nosaltres votem en contra, doncs pel mateix motiu es podia afirmar que va ésser l'Amílcar Barca el fundador de l'«Espanol», fixant-se en què en Zamora també en té un d'«Amílcar».

Un pergamí, que en Torralba té en son poder i que diu què és dels temps en què anava a estudi, afirma que ja en aquella època en què Barcino estava enfilada dalt del Taber, existia un club de futbol, que vestia un pleple blau-grana i que intervenia en la Federació. Tenia el camp junt a les columnes d'Heracles i va guanyar la «Copa Scipion», tenint en son equip a tres professionals de Roma. Els anglesos, encara no s'havien inventat.

Quan l'emperador August va voler cedir al club un circ per a jugar, va ésser la riota dels «tut-bolerics» d'aquell temps. Al circ, un August sempre fa riure. (Aquesta observació és d'en Granota, que no sap estar seriós quan convé.) Però el tal August va canviar el nom a la ciutat i va voler que es diés Júlia Augusta Pia. Ignorem què va fer el «Barça» llavors. Suposem que protestaria davant de la Nacional, però ni la història ni en Carbó d'això en saben una pa-pa.

En temps de l'emperador Claudi, el «Barça» va quedar campió, guanyant al «Montju-daic F. C.» per 3 gols a 0. Va ésser un partit de la màxima emoció.

Així anaren passant anys. El primer equip estranger que jugà contra el «Barça» fou el «Visigota S. C.», el capità del qual era un tal Ataullf, que després es quedà a viure aquí i fins hi va fer forrola.

Però els gotes, que eren els peces, perderen alla, a Guadalete, el campionat, i llavors, foren els pinxos els alarbs, jugadors d'un moreno fosc, estil Montesinos, que foren els amos un grapat d'anys. Però el «Barça», quan perd, es revifa. Això féu que l'any 770, amb alguns jugadors què els hi deixà en Carlemagne fumessin el preciado titulo als bereberes i què més tard guanyessin a l'«Aquitania F. C.» al «Marquesat A. C.», etcètera, etc.

En 822, l'Abderraman se li emporta els millors jugadors per a que ensenyessin a driblar sarraïns de Còrdova.

En 848, juga amb els de Toulouse, rebent del carpó. Els va agafar badant.

En 895 el moro Almanzor va fer morir de gana a tot l'equip. Però més tard, en Borrell II, què no se li arrugava el llombrigo, va fer la pau, fent estrelles dels jugadors musulmans.

Segons l'arxiu què té l'Enriquet Peris, el «Barça» poseia, l'any del colera, les següents copes:

Copa Ramon Berenguer, de llaua sobredaurada al caliu.

Copa de D. Jaume, pròpia per a xampany.

Copa Fivaller, de fusta policromada a la purpurina.

Copa Sant Vicens Ferrer, de molt mal gust.

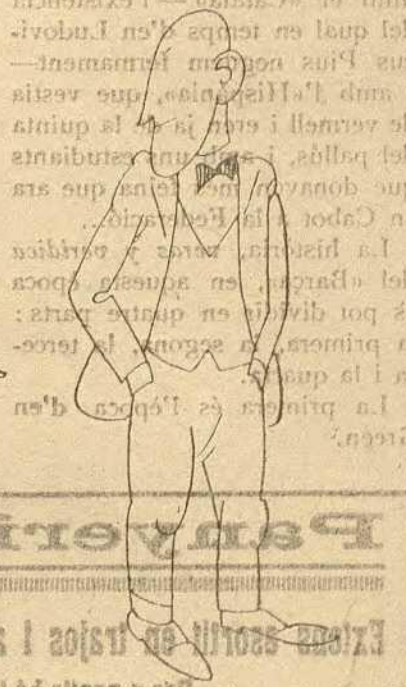
Copa Colomb, de peu d'indi, «descoberto».

Copa «dels Reis Catòlics», que per cert vessa.

Copa de La Camància, feta de trossos de canó.

Copa d'en Prim, «ilustre reusense».

I vint-i-sis més, que junt amb les anteriors, un oficial de secretaria—encara no hi era en No-

—I a on anire, pobre de mi!

—Tu cal! Sent un «one-bak», ja pots andar sol.

gareda—es va barrotar per sis pessetes.

No ha quedat el nom de cap jugador il·lustre d'aquells temps. I és sensible, la veritat. Es molt trist això de què anys a venir no es parli d'un. Pensar que ni d'en Dova, ni d'en Taujà, ni d'en Cuscunilles se'n parlarà d'aquí dos mil anys! N'hi ha per empenyar l'estilogràfica!

**

Passaren anys i anys. El jovent la va agafar per la ballaruga i es passava els diumenges a la tarda ballant com una baldufa. Fins que en Gamper, que llavors només tenia 40 anys, va dir:

—¡ Vaya, vaya!

Paraules profètiques, de les que va sortir-ne el ressorgiment del «Barcelona»! Uns quants senyors respectables, com en Valdés de l'estanc, i en Reig de la panxa, i l'Urruela dels «tants», varen començar a moure raons a la pilota i a barallar-se amb el «Català» — l'existència del qual en temps d'en Ludovicus Pius neguem fermament— i amb l'«Hispania», que vestia de vermell i eren ja de la quinta del pallús, i amb uns estudiants que donaven més feina que ara en Cabot a la Federació...

La història, *verax y verídica* del «Barça», en aquesta època es pot dividir en quatre parts: la primera, la segona, la tercera i la quarta.

La primera és l'època d'en Green.

La segona és l'època dels casquets.

La tercera és l'època del «botarut».

I la quarta és l'època dels «turistes».

Ara, breument, doncs un home no és de fusta i no hi està fet a tresscar tant, els en farem cinc cèntims de cada època: total, vint cèntims.

**

L'època d'en Green és l'època heròica del «Barça». És l'època dels canvis de camp. Tant aviat el tenim a l'Hotel Casanovas, com a la Sagrera...

En Green era un telegrafista espanyol que tenia el nom anglès per a despistar. Havia jugat a l'«Hispania» amb el papà Morris, el Morris mitjà, el Morris petit, els dos Blacks (a) Mones i n'Hamilton i en Guirvan, dos escocesos de tamany natural, garrells com un parèntesi. El seu joc era, com si diguéssim, el d'un Sami sense salts. Un cop en possessió de la Copa Macaya, va guillar al «Barça» i el seu reforç s'hi conegué com coneixeria la meva armilla un ingrés de cent pàfies.

L'equip d'en Green, el componien el senyor Reir, un porter amb pinta de propietari, que d'això del *plongeon* no en tenia la més petita idea; en Witty, del consolat, més fàcil de passar que un duro bo; en Valdés, bitlletaire i magatzemista de bona fe; en Meyer, que duia un ull de vidre i tenia un *kick* estil

Walter; en Maier, mitja figa, mig raïm; el senyor Parsons, roig com una panotxa i *veletudinario*; en Gamper, que feia sis *dribblings* damunt d'un mocador; l'Steinberg, barbut i fèrrestec, xutador i mal geni, i en Lassaleta, un extrem esquerre que avui en Sagi no en tindria ni per començar.

En aquella època el «Barça» s'emportà la Copa Macaya amb aquell *salero*, i anà a Madrid, on els digueren «separatistes» i jugà amb els marins del «Calliope», que eren unes pepes confitades.

El públic, llavors, ja era barcelonista.

Al camp hi anaven les seves dues centes persones. I era un llenó.

**

I anem a l'època dels casquets. És la més divertida e incoherent. El «Barça» canviava d'equip a cada partit. (En Dova diu que això també passa ara; és un pocs *modos*.) Tenia un suís, en Gass, que feia cada escapada que esparverava: sempre esparvera un *escape de gas*. Tenien un anglès que es deia Hereford, que va durar poc, sortosament per a les costelles enemigues. Tenien un portuguès que es deia D'Acosta, molt amic d'un anglès que es deia Harris... Mau!...

Però en Gamper tenia sempre l'equip unit. No hi havia discussions. Tots anaven a la una, com si ja s'haguessin inventat

Panyeria PEREZ

Extens assortit en trajes i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no deixeu d'adquirir les tallades de trajes en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17.

Teléfono 3883 A.

BARCELONA

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i San Joaquín, 2

els «dies de pago». Hi havia entusiasme i magnèsia. I saben quin era el secret d'aquella unió?

Doncs, els casquets.

Això dels casquets ho va inventar don Hans en una nit d'inspiració. Quan l'equip guanyava, regalava a cada jugador un casquet brodat, amb una borla. Hi havia jugador que en tenia dotze...

Ara els tira més per les *chaquetillas*. Val a dir que abriga més, però no fa pas tant goig. Un jugador amb casquet semblava un domador de llores. Era molt castís un campió encasquetat...

Ah! Si ara en Gamper pogués arreglar les coses amb casquets! Però, ara, almenys li demanarien barrets de copalta.

**

Parlem de l'època del «botarut». El «botarut» era aquell atleta rodanxó que es deia Carles Comamala i que va assolir més fama en son temps que en Samitier avui dia. Carles Comamala! Aquest nom recorda una època sentimental: la de l'entusiasme. Des d'en Soler llarg, porter que feia 2'60 metres d'alçada, a l'Amechazurra, cosmopolita i bon xicot; des d'en Pato Bru, el *hombre-cañón* del seu temps, a l'Enric Peris, el virolet bellugadís; des d'en Grau, que ara és a Amèrica i tira per multimilionari, a en Forn, el *velocipèdo humano*, els companys d'en Comamala, incloent-hi son germà Arseni, dentista, i l'encarnació de l'ardor bèl·lic.

L'època del «botarut» era l'època de la bona fe. Els jugadors del primer equip pagaven ses setmanals mensuals! Els del segon aspiraven per ascendir al primer, car tot allò de la *busca y captura* no s'estilava. Els juga-

dors eren paveros però no barres.

A en Carles Comamala li deien el «botarut» perquè era rodó com una salsitxa i baix com un tamboret. A en Soler, el porter «rascacels», li arribava al turmell. Si no va sortir a les xocolates, com avui l'Alcàntara i en Piera, és perquè no hi van atinar, però recordem — i que som guetos! — que es venien «sabates Comamala» com es venien «genolleres Gibert».

L'època del «botarut» acabà a pinyes. Hi hagué maror i un pet de jugadors de luxe tocaren el dos i formaren el «Casual». Llavors fou quan en Gamper i el capità Peris perderen sis quilos el primer i la gana el segon...

Avui en Comamala fa de doctor i apòstol d'atletisme i no vol sentir parlar de futbol. En Quirante, un «as» d'aquella època, que, encara que no cobrà una pàfia, semblava haver vingut al món per cobrar-ne, encara fa pocs dies ha fet el caca a Madrid en un *match* de veterans...

Són records d'un temps passat, càndid com un redactor del

XUT!, senzill com una pàfia d'en Zamora, romàntic com en Pepito Torrents...

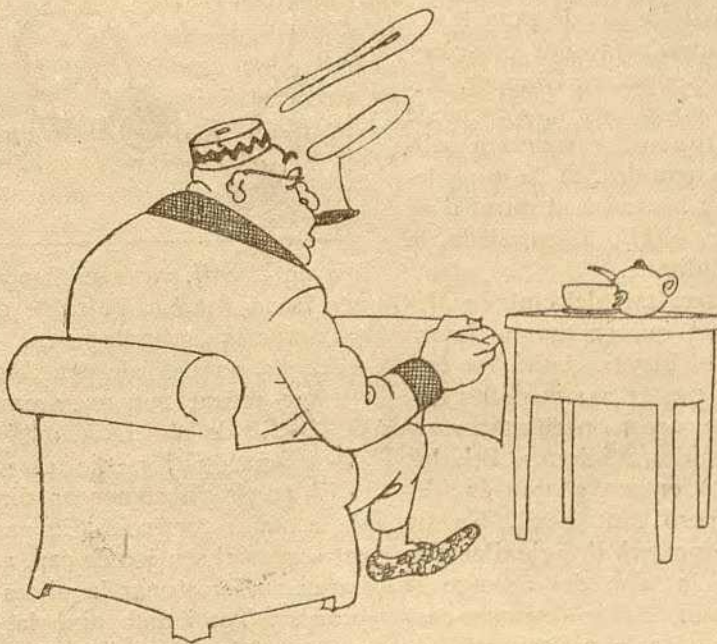
**

Ja som a l'època dels «turistes». Això dels «turistes» fou una forma camellística d'inventar els jugadors *agradecidos*.

Els anglesos del «Barça» feien baixar jugadors d'upa i els donaven empleus. I d'això els plomífers en deien «turistes», amb aquella mala intenció.

Però aquests turistes duraven poc. Anaven i venien. No s'hi trobaven bé. Si algun es quedava, era sols per una temporada. La cosa no tenia malícia.

Però sorgí en La Riva i vingueren les patacades. Llogà dotze anglesos de bona marca—no dels que ha fet venir ara en Gamper,—i, fillets de Déu!, la por anà a l'engròs i el pànic sobreixí. I llavors en Gamper, per estar al tanto, també llogà anglesos... I quan recordem als altres, ens esbojarem pensant amb en Gibson, l'Hodge, en Burnet i l'Allack, i quan pen-

—«Bodas de Plata»? Per alguns jugadors fins se'n pot dir «Bodas de Billets de Banc».

sem amb els blau-grana, ens emulsionem pensant amb aquell Steel, que és lo més «peça» que ha endinyat gols; i amb aquell Greenwell, que després, al sentir rovell a les frontisses, es va fer entrenador i més tard se n'anà a Sansu.

Lo d'allò en vingué lo altre. Des de llavors el desinterès fou a la misèria. Se n'anaren els anglesos i quedaren els indígenes, amb tantes pretensions com aquells i amb un 12 per 100 del joc d'aquells. Ara, els «turistes» neixen al país. Això sembla paradoxal i ho és.

Ara anàvem a parlar-los del temps actual, però l'amo ens diu que pleguem, que es gasta electricitat i que la tabarra ja és prou llarga. Pleguem, doncs.

Ben mirat, de lo «contemporani» no val la pena de parlar-ne, ¿eh?

Parlem de l'esdevenidor. Una sonàmbula amiga d'en Cuscunilles ens ha dit el que serà el «Barça» l'any 1975. L'amo volia vendre el secret a en Farreras, però, què carai!, un dia és un dia i no se'n celebren cada setmana de bodes de plata!

«A l'any 1975 serà president del «Barcelona» en Gamper, fill. El pare viurà encara, rodejat de copes, trofeus, casquets i relíquies venerables. A la capçalera del llet hi tindrà el retrat d'en Samitier, el hijo descarrilado, la seva debilitat...

Serà secretari del club en Nogareda, a qui encara no haurà crescut el bigoti. Anirà tot corbat, pel pes de 241 medalles que li hauran anat concedint per ses propagandes atlètiques. Ben bé, no sabrà encara el que és atletisme, però tant se val. En un medalló portarà l'efígie d'en Cabot i a la tapa del rellotge la d'en Sami, l'únic davanter-centre dels tres hemisferis. (Véase Joan^o Saudades.)

Serà cronista del club un velllet que es dirà Trabaí. Per això estaran «atrabalats».

En l'equip multicampió hi jugarà encara en Torralba. Els altres seran del temps.

El camp estarà situat a Molins de Rei i serà capaç per a 600.000 espectadors.

E F E M È R I D E S

73 d'abril de 0'000042 (abans de Matussalem).

El primer partit de futbol celebrat entre els «Aztecas del «Barça» i els «Mamohuts de l'«Espanol».

Al camp del Rocam de Jehova tingué lloc ahir el primer match de futbol. Hi assistiren les autoritats, tres camells i un gos d'aigües. La pedra de granito que

feia de kiccoff, va ésser llençada per Isaac Atapus, l'alcalde dels Quaternaris gratallopecs. Al clavar la puntada de peu tingué d'ésser retirat per masegament de sis ulls de poll i rodament de l'ombrigo, de pronòstic reservat.

El partit va començar dintre de la major correcció. Els «aztecas», amb el seu joc de cap, arribaren a escrostonar la pilota de granito. Tot i amb això la davantera dels «Mamohuts» va posar en perill repetides vegades

El club tindrà 275.000 socis. Els del rugby començaran a saber-ne...

Això és el que podem avengejar-los. No va dir res més la sonàmbula...

Apa, siau, i prenguin la bona.
EL CONCLAVE
en peso y en masa

la porta de la barraca dels «aztecas», éssent un miracle que no es marquessin gols.

Cada vegada que la pilota anava al públic tenia d'ésser retirat algun espectador.

El reffi anava vestit de ciment armat amb vigues de ferro i en lloc de xiulet bufava un «respartavelles». Per precaució no anava enribetat.

A la segona part restaven en

peu sis jugadors i la pilota estava convertida en sorra. El públic, apassionat com sempre, va invadir el camp repartint garrotades.

Un dels camells va passar a la posteritat.

Si el futbol segueix per aquest camí, arribarà a constituir un greu perill per les generacions futures.

(Extret de l'Eco d'Esports del Mont Sinai.)

Història dels fets sensacionals ocorreguts al camp del «Barça»

«Què agradable es recordar als agaiadas pasadas!»
GAMPER.

LA PRIMERA PEDRA.

La colocació d'una primera pedra, per una cooperativa de cases barates, per la comissió organitzadora de la inauguració

d'un monument, per la junta d'un hospital, etc., constitueix un tripijoc. Cal convidar a les autoritats, llogar una banda, llegir discursos i pagar xampany.

El «Barça» va resoldre la colocació de la primera pedra de la manera més insòlita i a la vegada més senzilla.

En un partit amistós el refli es va decantar cap els contraris. Els blau-grana es varen indignar i un dels més exaltats va llençar una pedra amb força, que va anar a parar a l'ull del refli.

Aquesta va ésser la colocació de la primera pedra del camp del «Barça».

«EL LEVANTAMIENTO DEL CADAVER» D'EN BRUGUERA :: ::

El camp del «Barça» vessava de gent. No hi cabia ni una mosca (els de la «Penya Esquera», sí). Després d'haver desfilat en dies anteriors cinquanta equips estrangers de «pepes», aquell dia jugava l'«Amateur», de Viena, amb un èxit que sorprenia a la mateixa empresa.

El partit era disputat. Les escameses de la davantera dels vienesos (no venecians, com deia en Peris) feien estar continuament amb l'«ai» al cor als que aleshores no passaven de 9,637. En Bruguera, pobre Bruguera!, sortia a fer plongeon a mig camp i parava els kiks amb el llombri-gó. El públic l'aplaudia engrescat. Però, ah!, el que està escrit no es pot esborrar ni amb goma de tinta. Un «amateur» de Viena va avençar amb la pilota enganxada als peus, va passar en Sami i en Surroca i va llençar la cama endarrera per a donar-li

per impedir el xut. D'un salt de cap per avall va anar a parar als peus de l'«amateur» en el precís moment que aquest, descrivint un semicercle amb el peu, anava a xutar. «Aiii!!!», va exclamar el públic, «Craaac!!!», feren els ossos d'en Bruguera. I «Uiii!!!», bramola l'«amateur» veient-se un ull de poll a la misèria.

Als cinc minuts, dos botones, proveïts d'un cabasset i una escombra, procedien al levanten- miento del cadáver, i sortia en Pascual, posant-se els guants com si no hagués passat res.

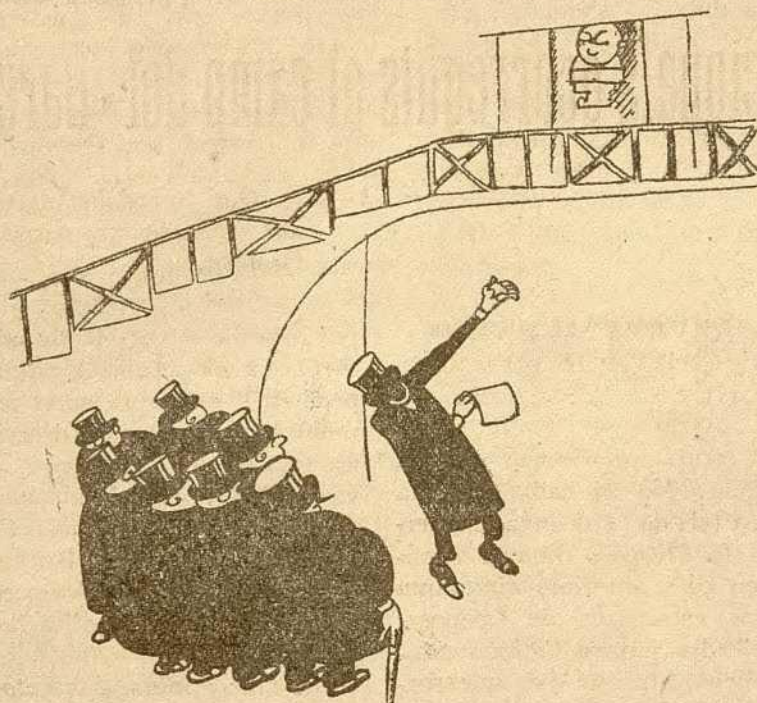
INAUGURACIÓ DEL BUST D'EN GAMPER

Una tarda la tribuna del «Barça» es va omplir de senyors amb barret de copalta i llevita, que felen cua per estrenyer efusivament la mà d'en Gamper. Don Illans estava emocionat. Sols li festava serenitat per agrair amb un «waya-wais» les

paraules d'efogi i d'encoratjament que li dirigien.

El senyor Torres Ullastres es va treure un paper de la butxa-

ca i va llegir un discurs futurista, imitant el soroll que fan els tramvies quan passen una curva. Després d'aquesta petita llauna, en Noga, emocionat fins la trinxeta dels calçotets, va estirar un cordill i caigué una cortina, quedant el bust inaugurat.

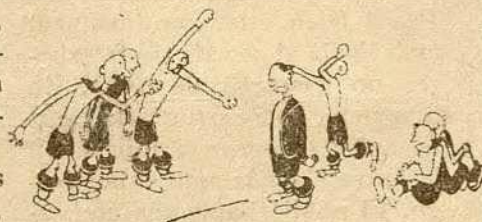
Una vegada inaugurat, es procedí al descobriment del bust, costant qui-sap-lo el trobar-lo. Per fi, amb l'ajuda d'un soci aficionat a detectiu, es descobrí en un recó amagat de la tribuna un bust a sobre una repisa, tot voltat de cadires. En Torres Ullastres va llençar un crit de «visca en Gamper», que fou contestat pels 10,344 (xifres exactes d'aquell temps) per un «visca !» que va fer cantar els galls de la Barceloneta al Putxet, passant per Sant Gervasi.

Al soci 3,443 (cap-i-cua), que va aconseguir descobrir el bust, se'l va nomenar el Cristòfor Colom del «Barça».

LA CATASTROFE D'EN MILEGO :: :: :: ::

Feia més d'un segle que els diaris d'esports venien anun-

ciant-nos i endossant-nos pronòstics del *partido de la máxima*

emoció «Barcelona»-«Europa». Com que aquell any l'«Europa» i el «Barça» encara no perdien amb el «Terrassa» ni empataven amb el «Gràcia» perquè aquests dos clubs eren al grup «B», el públic compareixia al camp tot trasbalsat.

El club degà (?) i l'«Europa», de comú acord (?), triaren en Milego per àrbitre del partit.

En Milego es va fondre com un bolado. En Pelaó li va dir «cul d'olla», en Julià li va desenrivetar l'uniforme, l'Alcàntara el va tractar de *mal caballero* i el partit es va donar per acabat.

Els aficionats al «pinyol» varen poder lluir les seves facultats, i els seus crits, sense ajuda de la radiotelefonía, foren oïts des de Londres i des de Xicagó.

L'esquadra anglesa va maniar pel camp i això va distreure als més exaltats.

LA PLUJA DE «CALDERILLA» :: :: ::

Aquest fet és recent. Els *antiguos rivales* varen celebrar un partit que era la clau del campionat. La *màxima autoridad del pito* va venir expressament des de Bilbao, per arbitrar i procurar amb les seves decisions imparcials que tothom estés content.

Després d'una entrada brutal d'en Saprissa, de la qual en va sortir perjudicada la medicina, en Serrano va tenir la pensada de *saldar una cuenta de Bilbao* que tenia pendent amb en Sami. Com que en Sami es va resistir a pagar-la-hi, el públic de tribuna es va sentir magnànim i va començar a tirar «calderilla» perquè no fos dit que un jugador dels seus estava endeutat.

Aquest desprendiment, que solament mereix elogis, va ésser censurat per una pila de diaris que tenien fama d'imparcials.

De totes maneres, un n'hi hagué més escrupolós que els al-

tres, que va tractar l'assumpte satisfactòriament.

Sí, senyors: va ésser *La Jornada*.

ALTRES ESDEVENIMENTS :: :: :: ::

N'han ocorregut molts més. Però, es poden relatar? Si, pel sol fet d'ésser sidralistes, po-

guéssim gaudir de la impunitat i no ens perillés el físic, els comentariem. Però, qui ens assegura que, retreient la tarda de l'embuit, no ens la carregarem? Qui ens assegura que, si fem «grimègia» amb el debut d'en López, no ens reformaran el nas?

Conservadors per excel·lència, preferim callar.

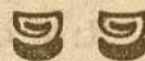
DOVA (FILL)

Els «Clínica Alcántara» han fallit, transformant-se en «Trust de Memorialistas Alcántara»; però, degut a què la gent va escamada i no es deixa amagar l'ou amb la facilitat d'abans, la seva aparició ha constituït un fracàs sorollós.

Els «Tohallas Estruch» han reaparegut i es tornen a cotitzar alts.

Per aquesta setmana, res més. De totes maneres, em sembla que ja n'hi ha prou.

HAU PASSA HAJEURE

Gamper - Alcántara

Com a bons aficionats a la mandanga, els suposem assabentats de les cartes creuades entre l'Alcántara i la Directiva. La qüestió «disciplina» i la qüestió «pàfies» han degenerat en qüestió amor propi.

L'Alcántara, en la intervieu publicada en el *Baúl Deportivo* ho ha dit ben clar:

«—No. Mi decisión es firme. No jugaré con el «Barcelona» mientras no varíen las circunstancias de personas que dirigen el club.»

Darrera de tot aquest joc hi endevinem la «Penya Esquer-ra». Després d'un centenar de temptatives fracassades, la «Penya Esquer-ra» fa servir de palanca a l'Alcántara per veure si d'una vegada tenen realització els seus somnis daurats. El dia que a la «Penya Esquer-ra» li arribi el dia de poder-se sacrificar regint els destins del «Barça», l'Alcántara tornarà a ésser capità i no li serà discutida la gratificació a què aspira per comandar las huestes azul-grana.

En Dova ja es llepa els bígots pensant en l'Assemblea.

X.

Borsa de cotització

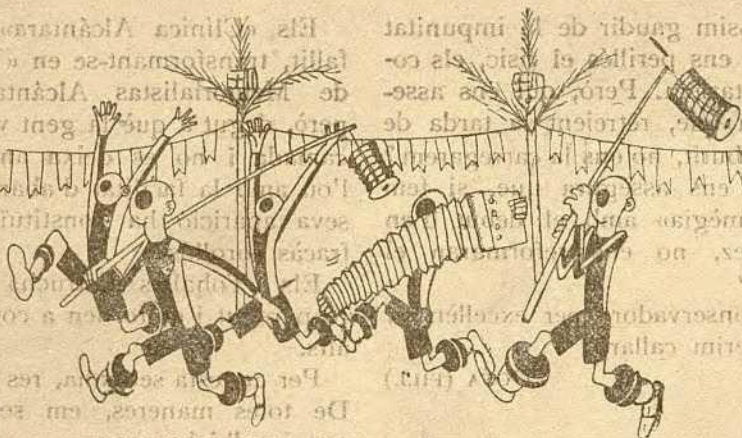
«Saltos de magnesia Hombrellagosta»	91 %
«Tanques Carulla»	a la par
«Zamoranas»	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	55 %
«Casa de lactancia Juanico»	75 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	86'90 %
«Vagones-capitonés Zabala»	102 %
«Despejes Cabedo»	a la par
«Energía porteril Platko»	a la par
«Walter's Closets»	103 %
«Martingalas científicas Planas»	69 %
«Caja de Ahorros Sancho»	a la par
«Cargas y descargas de emoción Mauri»	87'50 %
«Ciclos Vinyalets»	99'50 %
«La buena voluntad Martí»	88 %
«Anónima de Pepas Inglesas»	13 %
«Escapadas de Conill de Bosch»	88 %
«Hechuras Sastre»	93'50 %
«Tohallas Estruch»	95 %
«Trust de Memorialistas Alcántara»	3'45 %

D'ençà de la provocació del conflicte europeu no s'havia vist mai a Borsa un pànic semblant. Degut a la dissolució de la «Unión de Cohesiones gracieses», els valors afectats per aquesta unió han anat de corcoll, en espera de què una altra societat els protegeixi. Sembla que el «Bank Limited Barcelone S. A. and Co» està disposat a auxiliar-los.

Degut a l'aparició dels «Escapadas de Conill de Bosch», els

«Antigüedades Torralba» han baixat a 55.

Uns valors nous han envaït el mercat, produint gran sensació. Es tracta d'uns valors que, degut a la manca de propaganda, estaven oblidats; però que, a l'ésser comparats amb els més acreditats, han sortit victoriosos, cotitzant-se tot seguit a preus elevats. Els «Hechuras Sastre» semblen predestinats a moure molt d'enrenou, car porten una empena endiastrada.

LES NOCES D'ARGENT

La dècima del XUT!

Olvidad por un instante
el juego de bescambrilla,
el penal emocionante,
la lluvia de calderilla,
el agudo, el calderón,
el silbido impertinente,
el tocar el violón
y aun el gesto displicente.
La pana de Sabadell,
la carta del capitán,
el desdoro del tortell
y el plongeón del caimán.
Los cambios de Directiva,
las luchas intestinales,
la crítica despectiva
y las cartas triviales.
Los empates delicados,
los sueldos del «amater»,
los «ases», ai!, apagados
que no volverán a ser.
Las travetas de la «mosca»
y las latas de algún tipo,
los veinte cambios de rosca
que se han hecho en el equipo.
Los campos de San Mamés,
Valencia, Amute y Atocha,
el sufrir algún revés
y el gastar a tróche y «mocha».
Dejemos hoy las caborias,
la cara de prunes agres,
las trifulcas perentorias
y el guillar a cops de sabres.
Llegó ya del «Barça» el día,
el cual con gozo debemos
con gran placer y alegría
disfrutar cuanto podemos.

Con sortija y fanalets
formemos la comitiva
al ruido de platerets,
encantados de la vida.
Cumple el «Barça» hoy cabales
veinticinco de existencia,
con deseos inmortales
producto de su gran ciencia.
Y en lógica consecuencia
borremos l'«adéu tartana».
Demos un grito de: «Visca
los colors azul-grana!»

Dova
(En nom i representació
de la «Federación de Si-
dralistas del Orbe e islas
adyacentes»)

EL CALENDARI DEL

«XUT!»

PER A 1925 JA ES AL FORN

La setmana entrant avenca-
rem detalls interessants dels in-
gredients que contribuirán a fer-
lo suculent.

Barrila pel broc gros i grime-
gia a carretades.

El món s'astorará, el sol pa-
rará el seu curs i la lluna farà
pampellugues.

La revolució desde arriba y
el desori desde abajo!

El que diuen els socis

Com més miro el fut-
bol, menys l'entenc.
SÈNECA XII.

EL «BLAU-GRANA»

—Quina gràcia! Sense en Sa-
mi, sense en Sagi i sense...! Po-
bre «Europa»! Avui sí que han
rebut del carpó!

L'«EUROPEISTA»

—...! Pobre «Barça»! Perdre
amb el «Terrassa»!

EL «REALISTA»

—Aliron, aliron!...

EL DEL «SANS»

—Tres a zero, i lo altre són
trons!

EL «MARTINENC»

Empatais! Ja no és allò de
perdre!

EL «GRACIENC»

—Més val un punt, que cap!
O «Barça» i «Europa»?

EL «SABADELLENC»

—Ja se'n torna a girar la
truita!

EL «TERRASSEN»

—Sí, senyors! Aquest vespre
farem lluminàries!

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

XISTOS DOLENTS

Per què no se sap mai on
en Dova quan surt de casa seva?
Perquè quién sabe dó-va!

En què s'assembla un barri
hango a l'«Espanol»?

En què va a la cabeza.

Unes noces ben celebrades

(ARTICLE DEGUT A LA PLOMA (NO AL CACUMEN) DE FRA GRANOTA)

Fa pocs dies rebérem una carta *asaz misteriosa*. Deia així:

«Paveros del XUT!:

»Si no comparecéis mañana por la calle Santa Ana, 21, domicilio del único e inconfundible decano, «Català», os haremos una faz nueva.—*Los decanistas.*»

Nosaltres permetem que ens toquin el que vulguin, fins la caixa de cabals, però que ens ho substituïxin per coses noves, no! Una vegada en Taujà va voler substituir un duro vell per un de nou i se'n carregà un de *sevillano* i un escàndol de l'amo, que el tingué tancat vuit dies al quarto de les *defecaciones*.

D'aquest horror a les coses noves vingué el que ens decidíssim a comparèixer pel domicili del més degà dels degans. Però aquí vingueren les discussions.

En Dova no hi volia anar, perquè deia que tenia d'empescar-se una auca.

A en Taujà, el veure de quina manera llençaven els quartos els *tribunicios* de Les Corts, li regirà el cor i ens quedà macat que no servia per a res.

La Margot se n'havia anat de «parranda» i l'Esquimal havia anat a fer una visita als seus confreres d'*allende el Polo*.

Sols quedàvem *disponibles* en Cuscunilles i jo (el burro al davant), però en Cuscunilles alle-

gà que d'ençà de l'anada a Terrassa, el públic d'allí li havia fet agafar tremolor de cames i que no serviria per a *maldita la cosa*.

Com es veu, l'amenaça de la «cara nova» feia el seu efecte.

No em quedà altre remei que anar-hi jo, i per això, després de rebre la benedicció apostòlica i papal, en forma de quatre pessetes, vaig sortir al carrer amb la resignació dels màrtirs pintada a la cara.

*
**

Quin quadro, senyors, quin quadro! Vostès han vist els que vol exposar el nostre Castany? Doncs, per més que sembli mentida, el quadro que s'oferí a la meua vista era més horrorós, encara.

A l'anar a càn Peris, m'havia fet la impressió de què em trobaria amb uns tipus amb la cara tapada, i brandint punyals i creus, que em desfarien el físic, i, oh sorpresa!, en lloc d'això, em vaig trobar amb una taula plena de les viandes més *gustosas y delicadas*, amb tota mena de botelles dels més fins i variats licors, i al voltant de la taula uns alegres *comensales*, entre els quals *descollava don Agustín*, que m'invitaren a pendre part a la festa.

En un recó del quarto es veia un burro sec, que de quan en quan bramava, i que duia sobre

seu un cartell que deia: «F. C. Barcelona».

Per unes hores vaig deixar d'ésser sidralista per tornar-me «codorniuista» i «benedictinista», i quan ja tots començàvem a veure les coses dobles, *don Agustín* s'aixecà i digué:

—Señores y señoras: Ni la prensa, ni las Federaciones, han querido oír nuestra voz de decanos postergados, voz que sólo ha sido recogida por el interplanetario XUT!, cuyo representante, que a la vista lo tenemos, medio mona, es de lo más castizo que figurarse pueden. El «Barcelona» celebrará los días 7 y 8 sus bodas de plata; nosotros las de plata las hemos celebrado ya, y hoy estamos celebrando (és «cèlebe!») las de oro, en medio de la alegría de personas que buscan un solo ideal encauzador. En aquel rincón (el del *burro*) tienen ustedes la genuina representación del club de la Plaza del Teatro, del club decano de los clubs profesionales, pero no de los *amateurs*; allí tienen...

Don Agustín, per efecte dels vapors excitants del xampany, caigué a terra, amb la *sonrisa del vencedor* en els llavis...

A l'endemà en Dova i en Taujà em vingueren a buscar al *cuartelillo*.

M'havien agafat quan, sortint de càn Peris, m'entretenia en dibuixar curves al carrer, com un vulgar geòmetra...

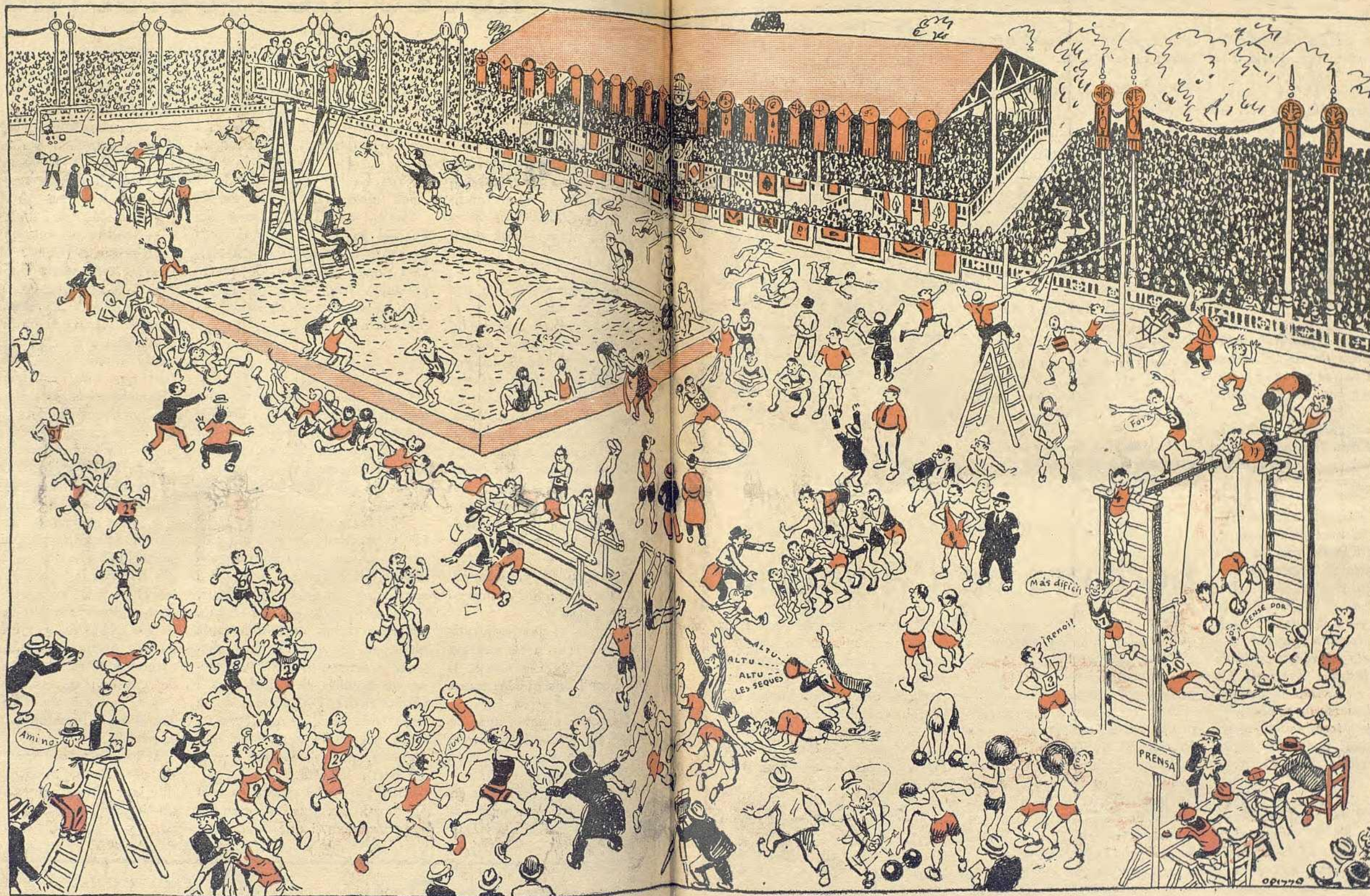
FRA GRANOTA

Comerç de Joies

CARME, 16, PRINCIPAL

BARCELONA

COMPRA I VENDA D'ALHAGES, MOBLES,
MOCADORS DE MANILA, ANTIGUITATS,
:: :: OBJECTES D'ART, ETC. :: ::
CASA ESPECIAL EN RELLOTGERIA FINA

El camp del «Barça» el dia de les seves proves d'Argent, vist per l'Opisso

Talla que tallaràs...

Retallem de La Cornada del dia 24 de novembre. Parla d'en Serrano:

«...cuya actuación de ayer no provocó un tremendo conflicto, por la sensatez del público que, ante sus atropellos indignantes y sus culpables arbitrariedades, se limitó a una silba y a premiar su actuación detestable, lanzándole, al paso, unos puñados de piezas de diez céntimos.»

Això és donar peixet i excitar al saquejo.

«Amantes de la verdad, debemos hacer constar que Samitier cometió un aut al pegar voluntariamente una patada a Caicedo.»

No hi ha dret! Això no és veritat! La Cornada s'ha venut a l'«Espanol»! Nada menos un aut, què s'ha cregut!

«Y dijo Para sus adentros:— Suspender el partido... veamos, veamos. El Español marcha ahora a la cabeza de la clasificación con tres puntos de ventaja sobre el Barcelona, si el Español es vencido hoy—y la cosa es posible—el Barcelona ganará dos puntos y sólo estará separado de uno, por los del Español. En cambio, si el partido se suspende deberá hacerse de nuevo... y, si lo doy por terminado, entonces el Español gana otro punto y el Barcelona también gana otro.»

I si no el suspèn i l'«Espanol» guanya els dos punts, cosa que, donat l'estat dels supervivents del «Barça», era el més probable, què hauria passat? L'«Espanol» hauria portat cinc punts d'avantatge al «Barça», oi? En Trabal té una manera

d'interpretar les coses, que arronça el llombrigo.

«Así saldo la cuenta de Bilbao!»

Això ho va dir en Serrano referint-se a la «calderilla». En Sami li devia quaranta cèntims.

De la interviu amb l'Alcàntara publicada al Baül Deportivo:

«La energía que quiso hacer ver que se desplegaba conmigo estuvo completamente fuera de lugar y mejor hubiera valido que fuera demostrada en otras ocasiones con quien dió, para ello, mayores motivos y no podía, como yo, atestiguar la antigüedad de mi afecto, aun hoy inquebrantable al «Barcelona»..»

Per què ho deu dir això? Si ho endevinen, vinguin a dir-nos-ho.

«—Sí, me interesa hacer constar eso y que tanto Saprisa como la Directiva del «Espanol» se han portado caballerosamente interesándose por mi estado, viniendo a visitarme.

» En cambio... en cambio tengo el sentimiento de decir que no he merecido análoga atención de la Junta del Barcelona.»

Es que no són gent de compliments, no surten gaire de casa.

I parlant dels esdeveniments amb motiu del partit «Barça»-«Espanol»:

«Y, como nosotros, si bien reconocemos que de sabios puede ser mudar de consejo, procuramos cuando exponemos nuestro criterio hacerlo preceder de la oportuna reflexión que permita mantenerlo con firmeza (porque el cambio de «posiciones» puede ser condición de sabios pero también de simple, acomodaticia y nada loable versatilidad)...

Trabal, ja tiren!

COL·LABORACIÓ I ARRÒS

La barra de l'Alcàntara

Eren cap els tres quarts de quinze. La lluna es remontava plàcidament per l'espai, donant la sensació d'ésser un d'aquells globus que engegava la canalla, amb la cara d'un dels amateurs professionals més en boga: en Planas. El servidor buscava en la exuberant herba del camp de Les Corts, les peces de calderilla, que després de pegar trompada a en Serrano s'havien anat a amagar en mig de les mates de la flonja i olorosa herba...

De prompte, un crit s'escapa de la meva gola; la meva mà ha tocat una cosa que ha deixat un xisclet, la busco i trobo un tros de la barra que van enfonsar a

l'Alcàntara... Trobar un tros de barra, per a mi, que no puc menjar mai ni un trist llonguet, és sempre una cosa gran, però mai havia assolit la importància que la troballa que acabava de fer tenia... La barra de l'Alcàntara, quan aquest s'acabava de separar del «Barcelona»! I com la faria garrlar!

—Alcàntara!—vaig cridar fol·lament, dirigint-me a la «mandíbula».

—Ah! Un altre periodista! Vatua ells! Afanya't, si vols preguntar, que tinc pressa.

—Jo sóc en Llauna, del XUT!

—Continua.

—Tu, Alcàntara, has dirigit

una carta a en Gamper, dant-te de baixa del club, alegant tu dignidad ofendida.

—Bien, ¿y qué?

—I què? Doncs, que tu has «bolejat», Alcàntara. Aquesta no és la causa de la teva baixa.

—Te dire, amigo: Ciertó es lo que dices; no ha sido mi «dignidad personal» la que se ha rebelado contra la actual junta del «Barcelona», pero la verdadera causa es de tal gravedad, que no puedo dejar que sea divulgada así como así.

—Mira, Alcàntara; a mi tant se'm fum com se'm fi... I saps? Però jo sé de bona tinta que la culpa és d'en Sami.

—De Sami?... Sí, cierto que parte de la culpa es de él, pero no toda...

—D'en Piera, doncs? T'...

—No! Piera, no tiene nada que ver con todo esto. Muy al

contrario, él ha hecho muchas cosas para que yo volviera al nido paternal... El principal causante de todo ha sido Planas... el único así.

—En Planas! —varem cridar astorats, tant astorats, que la mandíbula» de l'Alcàntara se'ns va escapar de les mans, i s'amagà entre les herbes del florit camp de Les Corts...

Quan l'astorament ens hagué passat, cuitàrem a buscar altra volta la «perduda mandíbula», però tot inútil, doncs la lluna, amb la cara semblant a la d'en Planas, s'amagà darrere uns núvols, tot somniguent irònicament deixant-nos en la més gran foscor. Aleshores, en l'acte d'anar-nos en tot mustius, de la «catedral» no poguérem menys d'exclamar:

—Quina barria la de l'Aleàntara!

Les vaques magres

Riure's del desvalgut i protegir al poderós, sempre ens ha sigut odiós. Però quan el protegit es troba desvalgut i perd les agalles i les infules de perdonavides, aleshores ens commovem i sentim una tristesa al païdor que ens empeny a mostrar-nos indulgents.

Quan el «Barça» sortia campió per R. O. i en Cabot, el maquiavelisme d'en Cabot, era autèntic, nosaltres bufàvem, bracedàvem i ens indignàvem clamant justícia per als petits i ens passàvem la llesca maleint al peix gros.

Avui el «Barça» rep com el més caganiu de la colla i sofreix revessos d'score com un «Martí» del temps antic, i en Cabot, amb el seu maquiavelisme florit, no serveix ni per posar un pedac alscalcotets d'en Gamper.

Els socis que segueixen una marxa i un criteri oposats als nostres, quan tot anava com una seda plantaven cara al *sursum corda* i el Kaiser no els era bon mosso; i ara que les coses van mal dades, fan càrrecs a tothom, des del president a l'acomodador, i amb les seves estridències ho acaben d'embolicar tot.

La serenitat és mitja vida. Les vaques magres arriben quan un menys s'ho pensa, i cridant no se'n van. Les vaques magres s'arrelen, i si per més agreujament topen amb un camp d'herba, ni a fums de sabatot es decideixen a tocar pirandó.

El perdre un campionat no vol dir res. L'«Español» i els socis de l'«Español» han tingut la resignació i la fortalesa d'ànim de veure com el seu equip rebia uns quants anys de carrera, sense piular ni demanar el cap dels

directius ni dels parents dels directius. Amb uns socis així es va a tot arreu; però amb uns socis que encara un davanter no piffa una bimba ja volen calar foc al camp, no hi ha res a fer.

Avui ens sentim dogmàtics i catequitzadors. Ens ve gran, però per més que hiquem els peus a la galleda no ens creurem fracassats.

Quan un club compta amb vint-cinc anys d'existència, els contratemps, per greus que siguin, no poden trasbalsar-lo fins al punt de què trontolli la seva base. Un soci no pot suposar que per la pèrdua d'un campionat el club pugui morir-se d'enyorament ni fondre's com un bolado. Ara, si un soci creu que el seu club ha d'ésser infalible, inexpugnable i intangible, val més que es dediqui al tresillo o al tutibi ell serà el responsable de les cartes que tiri, restant-li el recurs a darrera hora, d'estabornir al seu contrari si li guanya tres partides seguides.

Que el campionat se'n vagi a l'aigua i el «Sans», l'«Español» o el «Terrassa» arriben al *pináculo de la gloria*, millor per ells! S'ho mereixen com qualsevol altre i la variació és mitja vida.

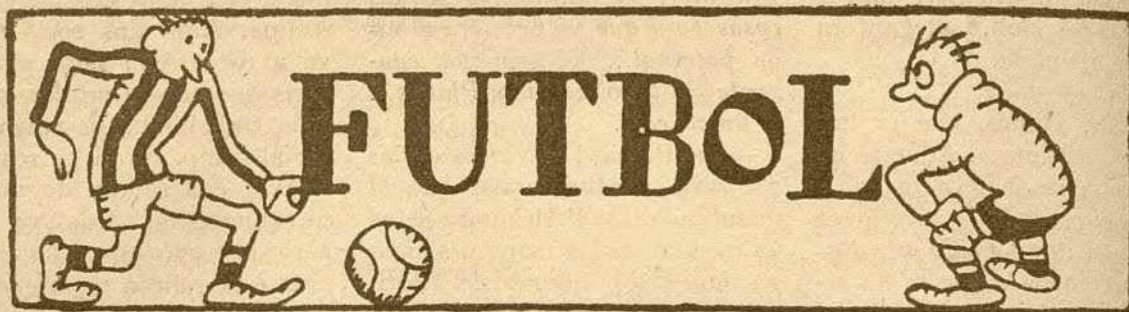
Al cap d'un any, si ningú s'ha mogut del seu lloc, les probabilitats d'èxit seran les mateixes i l'experiència molt més gran.

I hem encertada, o hem dallò fora del test? Els apassionats ens juraran.

EL MISSIONER SIDRALISTA

EL MILLOR SABATE
I EL MILLOR SASTRE

són el porter del «Terrassa» i el davanter-centre del «Gràcia». Desconfiad de los olímpicos.

BARCELONA - TERRASSA

Aquesta ha estat pel soci del «Barça» la punyalada traserera de la primera volta. Per tots els socis? No, per tots no. Vàrem sentir uns socis que al sortir del camp estaven engrescats perquè el «Terrassa» només els havia guanyat per un gol.

El «Barça» va presentar-nos un davanter-centre que per esbargar la boira o servir de compàs seria un ser ideal, però com a davanter-centre és una cafetera moscovita en període de creixença, que fa rodar el cap a l'interior més il·lustrat. Mou els braços com si volgués volar, a risc de clavar una ventallada a un company i restar desqualifi-

cat per un mes amb el paraigua esbotzat per una pluja de «calderilla».

En Planas no havia dinat. Estava defallit. Després de la primera part va quedar aixafat fins a l'extrem que quan un «terrassenc» li prenia la pilota del nas, no es movia, convençut de què, si volia empaitar-lo, les cames li farien figa i l'haurien de retornar amb vinagre.

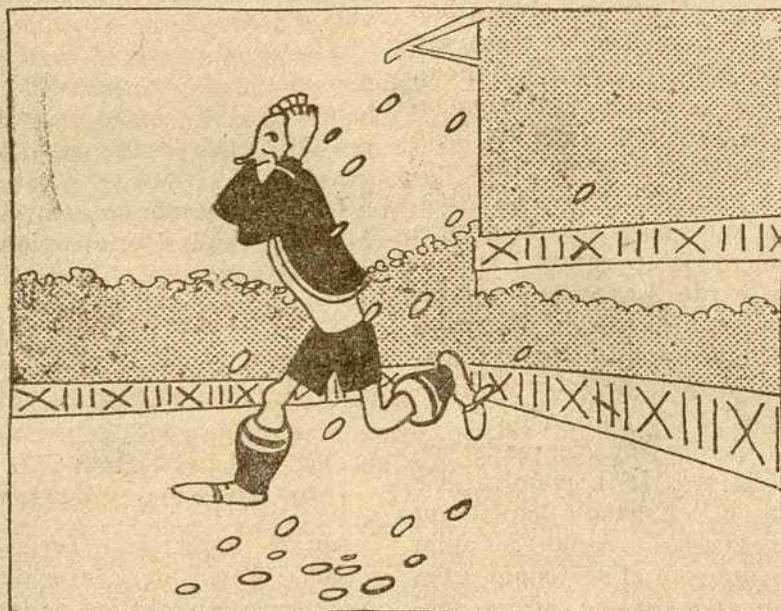
Abans anàvem al camp del «Barça» a veure patir als humils. Disfrutàvem si el «Martinenc» o el «Gràcia» tenia de guillar amb una dotzena de gols al cabasset i reïem pensant en la cara que posarien els del barri quan ho sabrien. Ara és ben al revés. Ens agrada com si fóssim marrecs,

veure en David esbotzant en Goliat i al pastoret senzill desencolant al drac poderós. Tots anem al camp del «Barça» per veure'l rebre davant del club més petit, i cada vegada que un aprenent fa fer el pagès a un olímpic, se'ns remouen les tripes d'alegria i saltam del seient encantats de la vida.

El «Terrassa» no ha fet altra cosa que seguir la creixença normal de tot equip que tingui *pundonor*. Els que abans eren aprenents avui són fadrins. El Kaiser, que abans no passava d'ésser un mig d'opereta, avui és un «hollenzoller» amb bigoti i punxes i tot.

En Sabaté, que fa un any era un senzill ataconador de portal, avui és l'amo del «Palacio del Calzado» i fa de porter per esport i de passada amargar l'existència al davanter-centre de torn del «Barça».

En Roig, que es pot dir que encara porta la closca de l'ou enganxada a l'esquena, és un extrem dels més bons, que fa quedar malament aquella dita de què «tots els extrems són dolents». En Gràcia, que va sortir del «Barça» perquè la moda de fer gols amb el cap ja era passada i sols es colitzaven els gols de salt mortal i de tombarella, és un davanter-centre metòdic que s'ha rejuenit i el seu cap l'ha apreciat el «Terrassa» més que un cap d'estudi. I l'Argemí? I en Papell? I n'Helvig? I l'etcètera? El cap ens roda sols de pensar que tenim de cercar

Les Noces de Calderilla

adjectius encomiàstics per deixar en bon lloc el nom d'aquests xicots, però la musa sidralista no ens inspira.

El «Terrassa» va fer un joc positiu, sense apoteosis ni genialitats, de cara al gol, deixant-se de romanços, sense cercar efectes per la galeria, car ja sabia que la galeria era del «Barça».

Visca el «Terrassa»! Sortir del grup «B» per a col·locar-se al segon lloc del grup «A», és una gesta que deu enorgullir-los. Ep! Enorgullir-los, però no inflar-los, car... les conseqüències són fatals... i l'experiència és la mare de la ciència.

TAUJÀ EL SABIO

ESPAÑOL - SABADELL

LES ANGÜNIES DE CAN RABIA, O UN QUE DE QUE DISPUTAT

Sabem de bona tinta que en La Riva, que totes se les pensa per a tenir satisfets als socis, i més ara que plouen altes, ha llogat un especialista en malalties del cor, a l'objecte d'evitar que portin conseqüències empíadores les emocions sofertes en el fatídic camp de Can Ràbia. Aplaudim esbogerrats d'entusiasme tan humanitària mida, doncs era cosa que ens omplia d'angünie veure a en Bosch y Catarineu, a l'altre Bosch, a en Sanmartí, a en Genaro i demés peixos grossos «blanquiazules», entrar al camp somrients i riallers, i sortir-ne ullerosos, grocs, esbategant, fets unes ruïnes arqueològiques.

Riguin-se d'aquelles funcions de l'«Apolo» els dies que en Rojas hi feia «melo». Per patir, el camp de «La Manigua». Un servidor, que en això és amfibi, també hi pateix de veure patir, i per això, perquè m'hi envia, he agafat tírria a l'amo.

Jo no sé si vostès hauran llegit la «Divina Comèdia», una obreta d'un tal Dante, que és un minyó que promet. Un servidor la coneix, com coneix el «Bertoldo» i «Les memòries de l'Alcàntara». Doncs bé: els martiris que allí sofreixen els condemnats a l'infern, són articles d'en Saudades, per lo divertits, comparats amb les cruels angünie que passen els consocis d'en La Riva, cada diumenge, a can Ràbia. Cares estirades, ulls de febre, punys closos, llavis rosegats, palpitations i renecs. Això és el que es veu. Fa feredat!

El diumenge passat — l'amo em va tornar a fer la guitza — el quadre que ofería «La Manigua» era corprenedor. El que va patir, pobra gent!

En Caicedo, esquerdat; en Mauri, fet malbé; en Zamora, ballant *one-steeps* amb la pilota al clatell; en Zabala, xutant cap a la banda de Sarrià, un penal pifiat i un altre a la misèria...

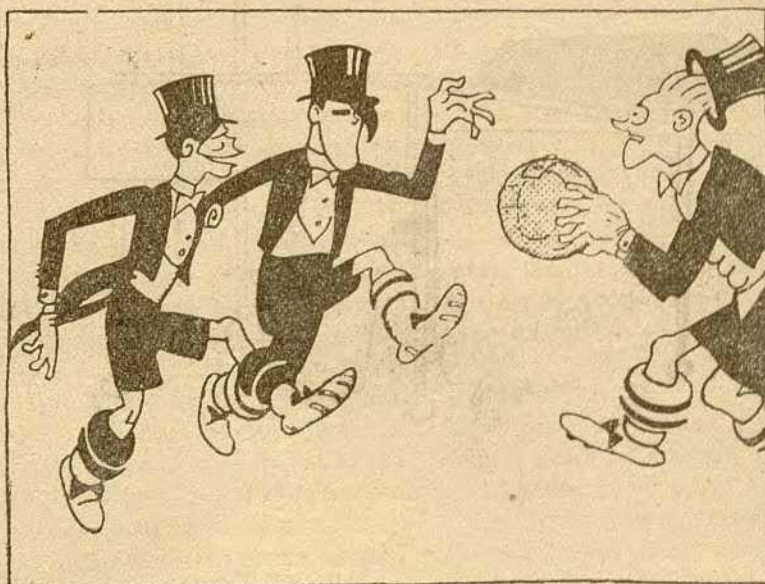
Mentrestant, els sabadellencs havien endinyat un gol i les cares s'estiraven com si les miréssiu amb aquells miralls del Tibidabo. Sort que l'Olariaga es

va equivocar i va fer un gol, i després en Caicedo, per un voler de Déu, en va fer un altre, que, si no...

Enternit amb els quadros de dolor que veia al voltant meu, amb prou feines vaig veure el partit. No es pot ésser tan sensible. Recordo sols vagament haver vist a en Mauri pifiar dues «llàstimes»; a en Saprissa «xafar-ho» com els internacionals de debò; a en Canals mirant de reüll a en Saprissa; a en Colls pencent com una velomoto, i a en Zabala fent l'agrícola. Recordo també a en Tena III fent-se creus de què allò no fossin gols; a en Cabedo no mirant prim; a en Llumà fent la santíssima al «tanque»; a en Bertran comprovant que en Saprissa és molt dur...

Tinc present també a en Vilalta, «Napoleón del pito», fent-se respectar a crits, i uns bolets ben administrats cap a les acaballes...

Els pobres socis de l'«Espanol» no guanyen per surts. El «que de què» del diumenge forçosament té d'haver espatllat més d'una víscera cardíaca.

Les Noces de Plata

Home, senyor La Riva: per què no posa al camp un retol que digui: «Se prohibe la entrada a las personas de taranán sensible»?

En canvi amb els Cuscutilles amb pous i uns vint i cinc el

U. E. DE SANS - EUROPA

El partit amb el «Sans» va ésser la liquidació definitiva de l'«Europa». Els ex-campions sofriren la derrota més desconsoladora del campionat degut a la manca d'encèft en totes les jugades i a la desmoralització que s'apodera de tots els jugadors abans de començar el partit. Poc es conservaren la serenitat. Diem poc per no dir un. En Serra, malgrat les pilotes que li

passaren, fou el que més seré defensà el seu lloc. Però com que un defensa, per seré i coratjós que sigui, si es troba amb què els mitjos i els davanters no n'encerten una, no és prou per aguantar a onze «sanses» famolencs, en Serra va sucumbir i vingué l'score.

En Rini va obsequiar-nos amb una sessió de joc, mig cubista, mig esquimal, que va captivar-nos i ens va fer rodar el cap. Passava de l'ala dreta a l'ala esquerra, reculava cap a la defensa, es col·locava de davant-centre i xutava a gol com un home sense encaparrar-se amb cap de les regles del futbol, convençut de què a la seva manera ja anava bé. I lo més castís és que hi anava de bé!

Quina lliga per als «sans»! Quin naufragi deampions!

Si tots els campionats fossin com el d'enguany, caldria per a formar el grup fer unes eliminatòries deixant-li pendre part als clubs de segona lliga, als no federats i als equips de carreró. Quin és l'equip, per silvestre que sigui, que avui no es vegi capaç de fer un cabasset a l'«Europa»? O tempora o mores!

ESQUIMAL DE GRATALLOPS

GRÀCIA - MARTINENC

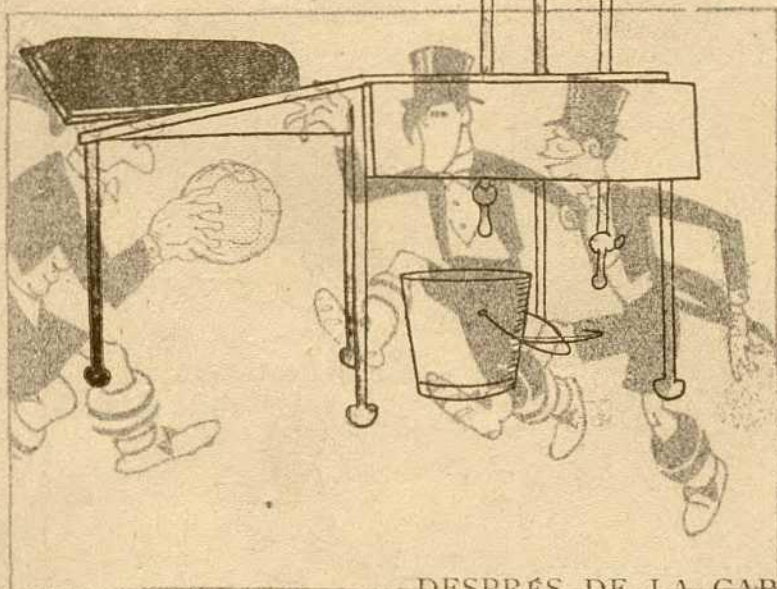
Els dos «empataires» s'han trobat i perquè no fos dit han empatat. Era una qüestió d'amor propi. El «Gràcia» i el «Martí-

lalia, «Napoleón del pilot», fent se respectar a crisi i uns dolets ben administrats cap a les accions...
«Els pobres socs de l'Espe-
«que de pua» del diumenge for-
cosament té d'haver espallat
més d'una víscera cardaca.

dallant uns steps amb la pilota
al clatell; en canvi, xutava cap
a la banda de Sans, un final
pilot i un a...
Mentrestant els arbitres
havien endintat un dels tres co-
res s'estaven com si les mi-
résien amb aquells miralls del
Tidibabo. Sor que l'arbitre es

LAS ANGINES DE CAN
RABIA O UN QUE DE QUE
DISPUTAT

Sobrem
La Riva, de
per a tenir
mes ara de
llogar un aparcament en malal-
lies del...
que
pados...
el també...
Aparat...
siempre...
d'arbitre...
Carta...
Sanmar...
peixos...
entre...
espat...
que...
de l'...
las hi...
camp...
vidor...
també...
i per...
agitat...

DESPRÉS DE LA CARTA

—Aquesta vegada sí que m'he jugat l'última carta.

nene» es jugaven un campionat per ells sols. Hauria sigut horrible que un dels dos hagués sortit triomfant i les conseqüències haurien estat esgarriofoses. Un empat ha sigut el més correcte. Si hagués perdut el «Martinenç», a Gràcia haurien fregat pels nassos dels de Sant Martí a en Sastre matí, tarda i vespre. Si el vençut hagués sigut el «Gràcia», els graciencs s'haurien trobat Barratxina fins a la sopa. Per això trobem que un empat ha sigut el més temperador.

L'equip del «Gràcia» va jugar bé, però no amb l'empenta que va desenrotllar aquell dia al camp de Les Corts. L'equip del «Martinenç» va complir, però no amb l'encert d'aquell altre dia que va escamar els olímpics del «Barça».

Són dos equips que la porten votada als forts, però que ells amb ells no es fan mal.

X.

Grup B

LLEIDA, 2 — PORTBOU, 0
JUPITER, 3 — REUS, 2
ATLETIC, 3 — AVENC, 2
ILURO, 1 — BADALONA, 1

Si el «Jupiter» s'arriba a re-
fiar, els de Reus li haurien es-
guerrat el marro. Toles les il-
lusions d'arribar a campions del
grup B s'haurien fos com un
bolado. No es pot dir blat que
no sigui al sac i ben lligat, i
després d'això encara cal vigilar
el sac perquè no el prenguin.

«Jupiterinos», al tanto, que
l'any vinent és qüestió d'empa-
tar amb el «Barça»!

A Lleida varen quedar-se amb
els dos punts i en compensació
el «Portbou» va sortir benefi-
ciat amb un jugador amb una
cama a la sopa. Una cosa va
per l'altra —

Els de l'«Atletic» gasten un

braó que fa esporuguir a la ma-
joria dels contrincants.

Aquesta vegada ha tocat al
l'«Avenc», que és ellimés des-
graciat del grup B. Quan més
il·lusions té d'arribar a la cú-
pido sempre li surt un entrebanc
o altre que li fa la traveta.

L'empat de l'«Iluro» amb el
«Badalona» no revesteix cap so-
lemnitat. Costeños amb costeños
no es fan mal.

Des de Girona

(SEGONA JORNADA DEL CAMPIONAT)

Els figuerencs, han marxat de
Girona amb la cua entre cames,
i en Via entre els braços de sos

compañys. Dos cents i pico de
figuerencs, amb uns gaiatos més
grossos que en Poch, varen ve-
nir al veure aquest partit que
prometia ésser una rememora-
ció del «Barcelonab»-«Europa»
d'anys anteriors. A pesar de to-
do, no hi van haver ferits greus.

La «Unió» gironina va sucra
dues vegades. L'una, d'un xut
apocalíptic d'en Stamper, i l'al-
tra, d'un panal, que tirà amb
molt d'encert en Costa. La
«Unió» figuerenca no va poguer
salvar l'honor.

Els demés resultats són: Pa-
lafregell, 10; Olot, 0; Farnés,
1; L'Escala, 1; Sant Feliu, 2;
La Bisbal, 1.

E. CARERACH

Aquest Martínez no és aquell
Martínez. N'estem convençuts.

Com que de Martínez, igual que
de Pérez, n'hi ha tants, podria
ésser que ens haguessin substi-
tuit el Martínez boxejador per
un Martínez ataconador o dra-
paire. Si arriba a sortir el Mar-
tínez, que nosaltres coneixiem,
poulain d'en Paulí, guanyador
de dos cents negritos, per notau
i aficionat a desencolar barres,
en Brandy hauria fet la fi d'en
Cagalàstics en menys de dos
minuts. Però el Martínez ataco-
nador que va debutar es va li-
mitar a tirar de la rifeta i a ama-
gar el físic i a pensar «Déu nos
em guardi d'una ja està fet», i és
clar, d'aquesta manera, si bé va
arribar a guanyar el combat per
punts, els mateixos punts li ser-
viren per a fer-li perdre el car-
tell.

La afició sidralista reclama
el sidralista boxejador.

Els alemanys tenen el cap
quadrat, però n'Schladenhaufen
també hi té els punys. Va pujar
al ring, va tossir, es va mirar a
en Tomas de reüll i quan la gent
començava a somriure, va enviar
un màstec fulminant i en Tomas
va naufragar sorollosament.

La victòria va ésser ràpida i
definitiva.

L'Alís, que és paveró de nai-
xença, va pujar al ring a desa-
fiar-lo. A nosaltres ens sembla
una imprudència. Però més que
sàpiga esquivar, si n'Schladen-
haufen se li tira a sobre l'hauran
de treure plegat com un acor-
deon i quan el voldran refer ja
no hi seran a temps.

En Blasco va guanyar a en
Peralta i ens varem quedar ve-
lents visions. En Blasco té un

estil clàssic i un cop feréstec. Cada vegada que allargava més el braç que la mànega, en Peralta feia una ganyota digna d'un *hambriento ruso* o d'un Fabregat al divuitè *round*. A l'acabar, en Blasco va merèixer els aplaudiments de tota la concurrència.

**

Els més savis la dinyen. En Casanovas, per no fer-los que-

dar malament, també la va dinyar. La planxa és de les que fan època.

Desqualificar a un boxejador per inferioritat, i a l'adonar-se de la planxa voler arreglar-ho dient que l'havia desqualificat perquè havia sentit a dir que era un paveró, és ficar els peus a la galleda, però de cap per avall, sucant-hi primer els peus.

Visca el sidral? Visca!

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Un faut de l'Alcàntara

CARTA OBERTA

(A la nostra Redacció s'ha rebut aquesta carta, deguda, pel que es veu, a la ploma d'un dels socis sensats del «Barça». El que l'ha escrita hi toca, i, com que hi toca, nosaltres la publiquem, a veure si serveix per a il·luminar a uns quants exaltats que volen matar tot el que és gras. La nostra fama d'imparcials creiem que serà prou per a guardar-nos de *suspiciacs* i mals pensaments. Sols per la seva actualitat i pel text interessant que conté, la publiquem.)

«Sr. Dova, Degà del País del Sidral

«Molt senyor meu:

«En aquests moments de desori futbolístic m'he sentit empès a ficar-me en camises d'onze vares, comentant a la meua manera l'afer Gamper - Alcàntara. Aquesta carta l'hauria pogut enviar al *Mundo* per a la seva

publicació, però com que sóc enemic de seguir tota mena de tradicions, he escollit el setmanari que vostè amb tanta perfecció desgavella, per a que serveixi de trona al meu sermonet.

«La darrera carta de l'Alcàntara l'he llegida unes catorze vegades, tant, que quasibé ja la sé recitar de memòria, i després de treure'n tot el suc i de repassar-la sense apassionament, hi he trobat una dosi respectable de mala fe.

«L'Alcàntara es plau en enforçar la qüestió pecuniària perquè sap que en aquest terreny la Junta del «Barça» no hi pot lluitar. Si la Junta del «Barça», per a contestar en deguda forma a l'Alcàntara, precisava satisfaccions, exigències i beneficis, la Federació, per més ganes de despistar que tingués, es veuria precisada a declarar el professionalisme, perjudicant d'aquesta manera al club pel qual tant d'amor sent l'Alcàntara i pel qual, segons ell, tantes vegades s'ha sacrificat.

«L'Alcàntara, al meu entendre, s'ha refiat una mica massa de la docilitat dels socis i de la impressionabilitat de l'opinió. No ha comptat amb què, passat el primer moment d'exaltació per les derrotes sofertes, vindria

una reacció que transigiria primer amb perdre el campionat, que a humiliar-se davant d'un capità que es creu indispensable.

«La intenció és ben clara. L'Alcàntara prova si pot enderrocar a l'actual president del «Barça», creant una atmosfera favorable al seu voltant i pintant a l'altre com un tirà. Pot dimitir en Gamper? Al meu modest entendre, no pot dimitir. El dimitir representaria claudicar i posar a les Juntes futures a la mercè del primer «amateur» que fes el bot.

«La Junta del «Barça» ha sofert equivocacions lamentables. Els canvis que contínuament es fan a l'equip són de dordre, car d'ells en neix la manca d'eficàcia en la combinació. Però no crec jo que siguin aquests els moments de retreure-ho. Déu nòs en guard d'un «ja està fet»!

«Amb sinceritat tinc de confessar que l'Alcàntara deixa un buit en l'equip blau-grana, difícil d'omplir, però si, perquè torni l'Alcàntara, és precis que dimiteixi en Gamper, el president que en la darrera Assemblea fou obligat per tots els socis a acceptar el timó, preferixo que no torni, malgrat el «Gràcia» ens guanyés per 6 a 0.

«M'he permès molestar l'atenció de vostè perquè he cregut que la meua visió personal de l'assumpte (no he coincidit amb cap altra carta) li seria interessant.

«Perdoni aquesta llauna, indigna d'un sidralista com jo, i rebi les gràcies més expressives del seu att. llegidor, Pau Patau, jutge de Pau (soci núm. 0).»

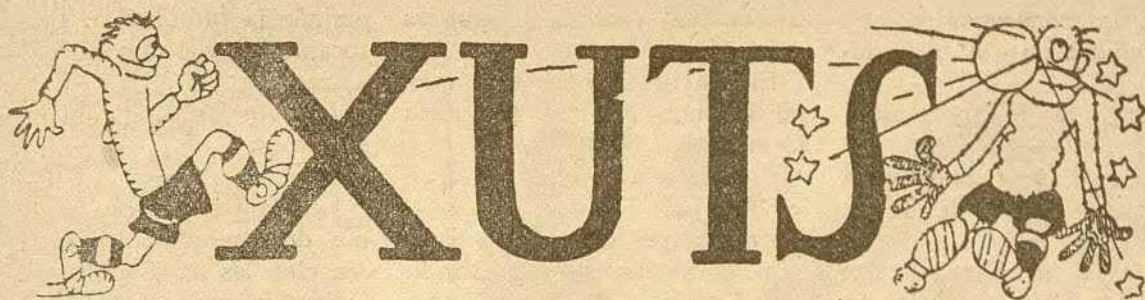
CAMPO DE FUTBOL

bien situado se traspasa por cesar de hacer el primo. —

«C. D. Europa», Salmerón, Gràcia.

MECANÓGRAFA

activa y trabajadora, se necesita para escribir epístolas de largo metraje. — Doctor Alcàntara. Clínica.

Han tornat a començar les obres d'ampliació, millorament i confort de «La Manigua Deportiva».

De totes maneres, varen començar amb pluja.

Es el *sino*.

L'«Europa» ha recollit, corregits i augmentats, els *scores* que va sembrar l'any passat.

Es ben bé allò de què *quien siembra vientos recoge tempestades*.

Quin goig que faran en Cros, l'Olivella i l'Alcàzar al camp del «Barça»!

Sempre ho havíem dit que aquests xicots el que els mancava era el marc.

L'«Europa» s'ha dissolt.
S'ha dissolt com un bolado.

A càr «Barça», amb motiu de la dissolució de l'«Europa», ja reparteixen empleus:

Cros, davanter-centre; Olivella, interior; Alcàzar, extrem; Artius, mig...

Tan dolents que els trobaven abans!

En Montes està desesperat. Encara ningú no li ha fet proposicions. (Escolti a l'orella.) A en Julià, tampoc.

Que és trist morir tan jove!

El «Gràcia» i l'«Europa» es fusionaran. Així ens ho han dit.

Tenim comentaris a punt, però abans d'abocar-los volem que aquesta fusió sigui un fet.

—Vol fer el favor de dir-me quants gols li han fet aquest any a l'«Europa»?

—Jo, pobre de mi, només sé comptar fins a cent.

L'Olivella s'ha comprat un mocador de tamany natural per a portar-lo penjat a la trinxa de les calces durant els partits.

No hi veiem la punta...

L'Alcàntara diu que sí que la hi veu. Ja s'ho faran.

CAMISERIA FITÓ
JAUME I, N.º 11

Extens assortit en corbates americanas marca JACK
a 90 cts.

En Pozsonyi, al sentir parlar d'en Kirby, va fer la maleta a corre-cuita i va guillar com un esperitat. Es creu que serà l'entrenador oficial del «Gratallops F. C.».

Se progresa!

Quan se farà el partit «Espanol»-«Barcelona»?

Quan pugui jugar en Samitier.

Es inútil que hi facin gastos.

Sabateria «A la parisienne»

Comte de l'Asalto, 17

Sabates futbol a 14 ptes.

Calçats de luxe per a senyors,
a preus igualment econòmics.

El «Sans», després d'endossar el cabasset de tres gols a l'«Eu-

ropa», es va enterar de la dissolució. Diu que un de la Junta va acostar-se al president de l'«Europa» i li va dir:

«A cabassets Matas
i a cabassets mueres».

Històric! (Bòfia!)

Ha sigut elegit secretari de la «Fede» el senyor Moncho, molt conegut a casa seva.

Queda nomenat el *secretario desconocido*.

De totes maneres, ocupa un lloc gens difícil per a fer-se popular.

Aviat el coneixerem.

Suposem que, per seguir la tradició, cosa que, al nostre entendre, no deu trencar-se mai, la Junta de l'«Europa» organitzarà un tec per a celebrar la dissolució.

Ens agradaria sentir el discurs de l'Abril.

Aquesta vegada li han arreconat la calaixera i tot.

A en Tena, per haver sigut expulsat del camp, tenien de desqualificar-lo per un mes.

Però... no l'han desqualificat encara. Ho deixaren pel di-lluns... L'explicació?

El diumenge el «Sabadell» tenia de jugar contra l'«Espanol».

Ah!

En Pelai Serrano ha demanat al Col·legi Nacional d'Àrbitres que s'investigui sobre si són veritat, o no, les paraules que en Sami li atribueix.

I que, en conseqüència, se'l desqualifiqui a ell o a en Samitier.

Ai, Senyor, quina mala mar!

Abans, en Canals «manava» a en Sapriça, indicant-li el que calia fer.

Ara, ja és en Sapriça qui «mana» a en Canals.

Són ascensos per mèrits de guerra.

FONOGRÀFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseys, Pantalons, Genolletes, Turmellers i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 11

Per xuts definitius, els d'en Llobet.

La salvación de los porteros.

De La Cornada:

«Pretender que el público ponga freno a *legítimas exaltaciones* fuera gollería...»

Home, Saudades! Un xic de golleria mai hi és de més!

Amb motiu del traspàs d'existències xutadores de l'«Europa» al «Barça», es formarà un reserva d'olímpics i internacionals.

En Cabot ja té feina a proposar-ne de nous.

Hi ha qui diu que el partit «Barcelona» - «Terrassa», si s'aconsegueix que es declari fula la desqualificació d'en Samitier, serà anul·lat!

Ah, vaja!

El camp de «La Manigua» descansarà un quant temps.

El partit del diumenge fou el darrer que s'hi jugà per ara.

A la cuenta, volen acabar-lo i deixar-lo que faci goig.

De totes maneres, els de Les Corts no temen la competència.

El senyor Serrano ha realitzat gestions per a entaular querella

contra La Jornada Deportiva per injúries.

El senyor Gamper s'ha que-
rellat contra Football per ídem ídem...

Com està la gent!

En Gamper diu que va ésser una erròr haver-se prescindit d'en Gràcia.

Aquell cop de cap no se'l pot treure de la imaginació.

Es allò de què «quan li han vist el...» etc.

En Sabaté tira per «as».

En Pedret, ídem ídem.

L'Estruch ja es veu al pot.

Vaivenes de la vida.

El Mundo recomana a en Paco Bru que entreni a un a tirar penals.

I té raó. Perquè el diumenge els «asos» varen fer el ridícul a seixanta per hora!

En Cuscunilles encara viu.

Ens consta positivament que l'«Irón» ve amb ganes de repetir els 6 a 1, costi el que costi.

Els darrers resultats obtinguts pel «Barça» l'han animat.

Amb qui, potser, no es veuria amb cor, és amb el «Terrassa».

El Mundo, per elogiar a en Rini, li diu *tipo raro, que despierta la hilaridad del público, extravagante*, etc.

Ignorem si en Rini ha quedat satisfet, o també es querella contra en Pepito...

ORQUESTRA JAZZ-BAND

GATZZ-HAARA

Contractes a JOAN REYNES - Tapineri a, 35, 1.

El dilluns vam veure a l'alt calde senyor baró de Viver jugant a futbol.

Si tenim un «as» en perspectiva?

Corren mals aires per certa

eminència futbolística. Potser li tocarà plegar el ram i tornar-se'n a caseta.

La solució..., d'aquí poques setmanes.

Les damiselles graciencques estan desesperades. La mort del seu club les ha desballestat.

Sembla que a darrera hora es faran del «Gràcia» i adoraran a en Lapena.

-Val la pena.

CICLES

J. BENEDID

Telèf. 243 4. — Aragó, 270

ESPORTS

No poguent donar la culpa al refli ni als jugadors contraris, els de Reus culpen de sa derrota del diumenge a... la *fatalidad*. Diuen que és *su... sino*.

Resignació, ganxets.

Vostès es creien que en Pelao jugava amb l'«Español», oi?

Un rave! Joga amb el «Gràcia», segons el Mundo.

Així ho afirma molt formalment l'pseude-rotatiu.

En Rini ha inventat un nou sistema de córrer la línia.

Es una mica futurista, però acaba en gol.

Que és el que interessa als «sansencs».

Els del «Sabadell» han protestat de l'arbitratge d'en Vilalta.

La canalla, al veure que hi havia maror, va saltar al camp esperant la pluja de «calderilla». Però com que els sabadellenes no volien tenir de tornar a Sabadell a peu, no en van tirar.

...I a en Vilalta li va fallar una partida del seu pressupost de 6'35.

Nosaltres som desinteressats per naturalesa. De sidralista no n'hi ha cap que sigui egoista; per això avui oferim a en Matas el següent equip, que, donades les condicions dels jugadors que canviem de lloc, creiem encertat:

Bordoy; Serra, Alcoriza; Xàvier, Maurici, Artius; Pellicer, Montesinos, Cros, Olivella, Alcàzar

Probarlo es adoptarlo.

ABRICS

Per a home, forma americana i ianqui, a 34, 45, 50, 60 pessetes. Per a nen, forma esport, a 17 pts.

Sastreria Casarramona
Hospital, 23 :: Barcelona

«Xisto» vell, forrat de nou:
—I en Julià, què?
—En Julià, res.
—Si que és poca cosa, doncs!

El «Barça» demanava la desqualificació d'en Saprissa i d'en Sanahuja, mentre l'«Espanol» gestionava l'absolució d'en Sami.

Es allò: *Haz bien y no mires a quien.*

SIDRALISTES! Vestiu-vos a

Cán Montaña

Plaça de Santa Anna, 20

que és on es vesteixen en Dova, Cuscunilles, l'Amo i tota la Redacció, perquè ho fan molt baratet i amb etxures elegants.

L'endemà del partit «Barcelona»-«Espanol», l'Olariaga va tenir unes quantes paraules i uns quants cops de puny en els claustres de la Universitat.

Com que els catedràtics se'n van enterar, el cridaren i li feren un sermonet.

Al sortir l'Olariaga, diuen que va exclamar:

—Si arriba a ésser la «Fede», em desqualifica!

Uns «amables lectors europeistes» ens envien per a la seva publicació la següent bestiesa poètica, que inserim, per no fer com *La Cornada* i el *Baúl*, que de gasetilles suplicades no admeten més que les del «Barça» i la «Fede». Es titola: «Bordoy!!!», i diu així:

«Ay, Bordoy del alma nuestra! Sin querer te postergamos de manera asaz funesta, cuando, tullido, notamos d'en Jaume la flor «silvestra».

Mas, hoy, que nos encoloman los gols de manera astuta, querriamos verte otra vez defendiendo nuestra fusta!»

Queden satisfets els amics europeistes, i ens adherim, si no a la poesia (!), al desig de la reaparició d'en Bordoy.

—I vostè, essent un «as» del futbol, no té por d'engegar-se amb aeriplà?

—Ai, sembla que no hagi vist mai cap «as» volar.

A. SANROMA

BALMES 62-Barcelona

CICLES
MOTOS
ACCESSORIS
ARTICLES
PER A ESPORTS

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

NOCES D'ARGENT

DEL

F. C. Barcelona

1899-1924

Dia 7, matí

III Challenge Pere Prat

Dia 8, matí

Festival Internacional d'Atletisme

Tarda

Real Unión Club, de Irún

Campió d'Espanya

contra

Futbol Club Barcelona

Campió de Catalunya

Vetlla

Funció de Gala

al Teatre Tivoli

Vetlla

Sopar d'Honor

al Restaurant La Pàtria